

rebre 761.000 euros, així com l'estació de Llubí, beneficiada amb 159.000 euros.

Les euroregions prendran força?

El més interessant per als Països Catalans és l'empenta que Brussel·les vol donar a la Cooperació Transfronterera. Sota la asèptica denominació d'Agrupament Europeu de Cooperació Transfronterera (AECT) les euroregions prendran més força i independència operativa. Igual com els fons Feder, FSE i fons de cohesió, les AECT seran objecte d'un reglament europeu. Això vol dir que la reconstrucció nacional, amb l'amputada Catalunya Nord des del Tractat de Westfàlia, ja no estarà subjecta a la gràcia de l'estat espanyol i el francès. La reinvençió de la Corona d'Aragó vindrà emparada per llei europea.

La proposta de reglament per a les AECT diu: "cooperació entre regions i municipis a fi de reforçar la cohesió econòmica, social i territorial" [...]. Sobre aquesta raó es manifesta l'impuls latent de l'euroregió "Corona d'Aragó", del "Canigó", o com li vulguin dir, que bé pot servir per a reprendre els lligams històrics, culturals o nacionals. Les AECT o euroregions gaudiran de personalitat legal i estaran capacitades per a actuar en benefici dels seus membres. La fórmula legal per a constituir-se haurà de ser la d'una convenció entre els

diferents membres (comunitats autònomes o regions franceses), que per al seu funcionament prendran el dret públic només d'un dels estats membre. El reglament per a les AECT permet la constitució d'una assemblea de parlamentaris de l'euroregió, el Parlament General que mai vam tenir.

I ara què passarà? Malgrat la sensible reducció de fons estructurals als Països Catalans, la solidaritat europea continuarà funcionant. Després d'haver aixecat les infraestructures necessàries, ara l'aposta serà incidir sobre el capital humà, les noves tecnologies, la investigació i la innovació.

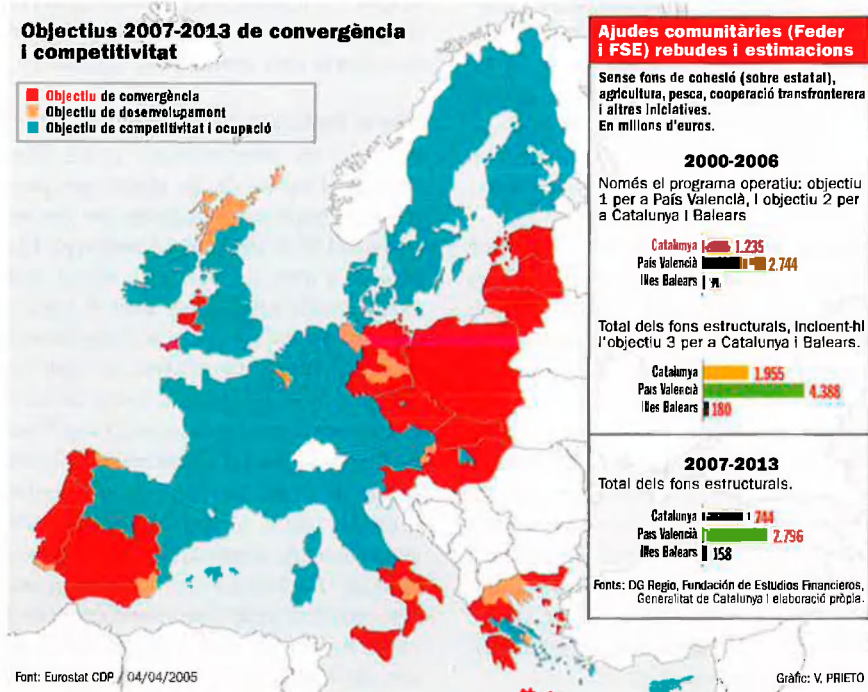
El plany per la pèrdua sobtada dels fons de cohesió a l'estat espanyol és lògic, i per a aquesta maquinària, a nivell polític, quedar-se sense fons de cohesió és un cop encara més dur. Sense inversions per oferir, manllevades de la UE, com es vendrà l'estat espanyol a les comunitats autònomes que estimaven la pertinença estatal per raons fonamentalment mercantils?

Després del fracàs del regionalisme europeu, ofegat per un Comitè de les Regions que fa de llevadora de regions administratives, s'intueix l'inici del camí de la reorganització econòmica i cultural europea amb les euroregions.

Miquel Àngel Díez i Besora

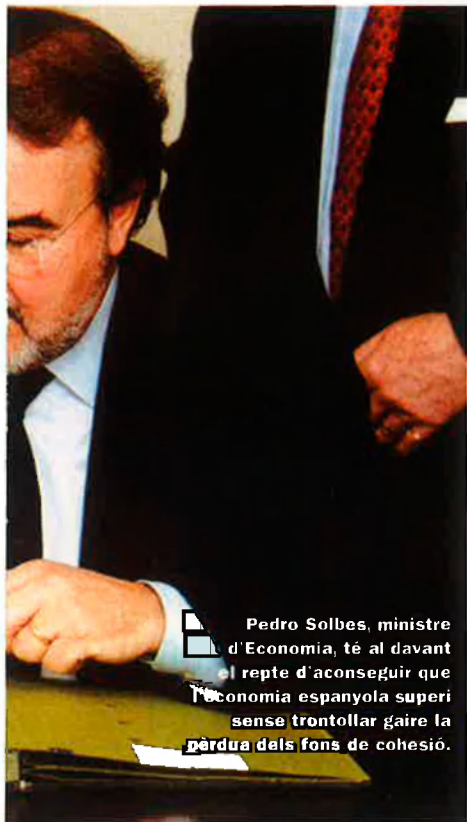
EL TEMPS

En el futur escenari d'ajuts europeus, el balanç de les transferències financeres entre la Unió Europea i l'estat espanyol s'acostarà més a la neutralitat pressupostària. Suposant que l'economia espanyola mantingui el seu índex de creixement relativament alt, se li demanarà que contribueixi més al pressupost de la UE. Simultàniament, els ajuts provinents de Brussel·les disminuiran a mesura que els grans capítols de despesa comunitària –la Política Agrària Comuna (PAC) i la Política de Cohesió– mirin cap a l'Europa Central i de l'Est.

La quantia total de finançament destinat a Espanya a través de la Política de Cohesió en el període 2007-2013 dependrà de la magnitud del pressupost comunitari, del criteri de distribu-

Alemanya, en una situació econòmica molt delicada, exigeix frenar les seves aportacions

Pedro Solbes, ministre d'Economia, té al davant el repte d'aconseguir que l'economia espanyola superi sense trontollar gaire la pèrdua dels fons de cohesió.

El Govern de Zapatero ha apostat per mantenir una posició de força davant la pèrdua dels fons de cohesió. Sap que hi té molt a perdre. Però el fet que l'aixeta comunitària deixi de rajar té un sentit bastant lògic, si es té en compte que l'estat espanyol ha crescut més que la mitjana europea en els darrers anys i això s'ha reflectit en les estadístiques que serveixen de càlcul per rebre ajuts. En altres paraules, que som més rics i, per tant, necessitem menys ajudes.

Lluita de rics i de (menys) pobres

ció i de les demandes que el Govern de José Luis Rodríguez Zapatero aconseguirà arrencar de la resta de socis europeus.

La reunió dels 25 ministres d'Exteriors que es va celebrar recentment a Brussel·les per fixar les perspectives financeres de la UE no ha acabat en acord i tot apunta que no hi haurà model en les dates previstes, a la cimera del 16 i 17 de juny. La presidència de torn de la UE, Luxemburg, encarregada de fer el números, ha proposat retallar els plantejaments de la Comissió Europea, de tal manera que els fons passarien de representar una mitjana de l'1,14% del PIB de la UE a l'1,075%. La proposta no agrada ningú i la paraula "veto", un dret que se li reconeix a tots els estats, ha començat a planar pels despatxos comunitaris.

La iniciativa de retallar els fons de cohesió prové d'Alemanya. Com a principal contribuent històric de la UE, el país exigeix frenar les aportacions amb l'excusa de la seva delicada situació econòmica. A hores d'ara, Berlín és inflexible i arran de l'avançament electoral anunciat per Gerard Schröder, és impossible que cedeixi. La resta de països rics, com França i

Holanda, pretenen obtenir compensacions per les aportacions que realitzen.

Enfront de tots ells es troben els deu països que han entrat recentment al club comunitari. El 90% dels 75 milions d'habitants viuen en una regió objectiu 1, és a dir, les que tenen dret als ajuts més generosos. És per aquest motiu que una retallada en el capítol de cohesió els afectarà molt negativament.

Però l'altra gran qüestió de desamor és l'anomenat xec britànic. Es tracta d'un privilegi pactat per Londres el 1984 pel qual Brusel·les retorna cada any a les illes uns 5.000 milions d'euros de la seva aportació i rebaixa així en un 66% el seu saldo net negatiu. Els diners provenen de França (1.200 milions), Itàlia (1.100 milions) i Espanya (700). D'aquesta manera,

Amb la supressió dels fons de cohesió europeus, l'estat espanyol té molt a perdre

Gran Bretanya reconduïx la seva nul·la aportació a la PAC, que beneficia principalment aquests països.

Amb la supressió dels fons de cohesió, l'estat espanyol té molt a perdre. Per això la posició de força que exerceix el Govern socialista, en boca del ministre Miguel Ángel Moratinos. La situació, malgrat ser complicada, és plenament lògica. L'estat ha crescut més que la mitjana europea durant els darrers anys i això s'ha reflectit en les estadístiques que serveixen de càlcul per rebre ajuts. A la Unió Europea, a mesura que un país és més ric, disminueixen els fons que es concedeixen. Aquest efecte lògic, que forma part de l'essència de la UE, no és en si mateix una mala notícia. Com solia dir molt gràficament l'exministre d'Afers Estrangers, el català Josep Piqué, serà bo el dia que l'estat deixi de rebre ajuts perquè significarà que els índexs de prosperitat són molt adequats.

Però no tothom comparteix aquesta visió. El sindicat UGT, en un document de treball, considera que la pèrdua de fons de cohesió afectarà les capes de la societat més desfavorides. Cal tenir en compte els alts índexs d'atur i la baixa taxa d'activitat del mer-

cat de treball, a banda del baix nivell de formació de la població. Si es tinguessin en compte aquests criteris, segons el sindicat, es mantindrien els actuals nivells d'ajuts comunitaris. Però en principi es descarta la inclusió de nous criteris, amb el pretext que compliquen els càlculs i que el criteri actual és imparcial i senzill d'aplicar.

En el període 2000-2004, ambdós inclosos, l'estat espanyol ha rebut transferències netes de la UE equivalents a l'1% del PIB anual. A la resta d'Europa, molts defensen que el miracle espanyol s'ha degut precisament a l'arribada de fluxos de capital dels països rics. Els ajuts comunitaris han ajudat l'estat a superar una difícil transició econòmica i política.

Aquesta transició ha impulsat el país de la dictadura a la democràcia, d'un poder polític centralitzat a un sistema descentralitzat, d'una economia relativament aïllada, opaca i protegida amb un voluminós sector estatal, a una economia més transparent i relativament liberal amb poques propietats estatals, integrada plenament a Europa i amb projecció internacional.

En aquest procés, els territoris de l'estat han aconseguit una convergència real amb els seus socis d'Europa. Tot i que hi ha diferències que subsisteixen entre regions i nacions a l'estat en termes d'oportunitats personals, estructures econòmiques, recursos regionals i vies de desenvolupament, tothom se n'ha beneficiat.

Amb la nova política de repartiment de fons, a l'estat espanyol, i especialment a algunes comunitats autònomes, els espera una nova transició d'un model de desenvolupament en què les obres públiques han representat un paper de primer ordre i en què els subsidis públics han convertit les activitats econòmiques en un model basat en inversions en capital humà, investigació i desenvolupament, major flexibilitat i empreses més eficaces.

En aquest context és on cal localitzar la crida feta la setmana passada pel president Zapatero als empresaris catalans, al Cercle Financer de La Caixa a Barcelona, per tal que modernitzin les seves estructures productives i apostin per la innovació i la recerca.

Joan Corbera

“Ningú no vol que Brussel·les es converteixi en el gran germà de tots”

Amb una dilatada experiència en la planificació i administració de la política regional europea, l'anglès Graham Meadows (Birmingham, 1941), director general de Política Regional de la UE, és potser qui millor pot parlar del repartiment dels fons estructurals i del funcionament d'aquest sistema.

Quin balanç fa de l'ús que s'ha fet dels fons estructurals durant el període 2000-2006 a Catalunya, País Valencià i les Illes Balears?

—La prioritat que la Comissió s'ha fixat des d'ara fins al 2009 és accelerar el creixement econòmic, crear més ocupació i de més qualitat, la qual cosa repercutirà en salaris més alts. I en aquests territoris, els fons s'han fet servir per aconseguir justament aquests objectius. En general, l'estat espanyol té un bon expedient en l'ús dels fons europeus a fi de propiciar el creixement econòmic.

—Però en aquests tres territoris, probablement hi haurà menys diners a partir del 2007, tot i haver fet els deures.

—A Espanya li pot haver arribat l'hora d'entomar una reducció del nostre suport per a infraestructura bàsica; mentre concentra la seva acció a ajudar les empreses a ser més innovadores, competitives i que resisteixin millor els embats de les pressions exteriors. Ha arribat l'hora de concentrar els nostres esforços en aquest camí, una cosa que ja fa temps que es fa, i reservar per a les

parts menys afavorides d'Europa un altre tipus d'ajuda.

—En aquest nou accent en l'ús dels fons estructurals entorn de la competitivitat, veu algun dèficit en les economies dels Països Catalans?

—Just abans de l'estiu donarem a conèixer una sèrie de directrius estratègiques per al conjunt de la Unió Europea. Aquestes directrius se centraran en la innovació, en la velocitat en què noves i profitoses idees es poden reflectir en la producció, en noves idees per a nous productes. Hem d'escurçar el temps que passa entre la inversió inicial i el moment en què es comença a produir el fruit de la inversió. A curt termini, volem ajudar les empreses perquè s'estructurin de manera que siguin competitives. A mitjan termini ens trobem amb la formació. I la recerca la situaríem a llarg termini. Si invertim ara en recerca, obtindrem els resultats d'aquí vuit, deu anys. Partint de l'experiència acumulada, aquestes comunitats han de guiar-se amb molta astúcia manejant el seu creixement econòmic i les inversions.

—A l'estat espanyol, el Ministeri d'Economia és qui fa de gestor i